

[Arbejdsministeren.]

undgå en sammenkædning af spørgsmål, som man vidste netop havde den nøjeste indbyrdes sammenhæng.

I forbindelse med forårets overenskomst-situation har regeringen søgt at bidrage til at skabe et godt forhandlingsklima. Det er vort indtryk, at disse bestræbelser er blevet værdsat af begge parter. Det ville naturligvis være et brud på denne holdning, om regeringen nu fulgte de to forslag til folketingsbeslutning og fremsatte lovforslag, der ville betyde, at arbejdsgiverparten uforudset blev pålagt ekstra produktionsomkostninger på $2\frac{3}{4}$ pct. midt i overenskomstperioden, nemlig fra 1. januar 1970. Jeg tror, at hvis lovgivningsmagten og arbejdsmarkedetsorganisationerne begyndte at lege blindebuk med hinanden på den måde, ville man lægge de største hindringer i vejen for, at overenskomstforhandlingerne mellem organisationerne fremtidig kan få et blot nogenlunde rimeligt forløb. Et lovgivningsinitiativ med henblik på 4 ugers ferie må efter regeringens opfattelse i givet fald ske på den baggrund, at der forinden mellem statsmagten, arbejdsmarkedetsorganisationerne og eventuelt andre interessegrupper har fundet bredere drøftelser sted. Sådanne drøftelser bør ikke isoleres til alene at dreje sig om feriespørgsmålene, men må have det sigte i det hele taget at nå frem til fælles forudsætninger for de beslutninger af betydning for arbejdsmarkedet og samfundsøkonomi, der træffes dels ved lovgivning, dels ved samarbejde og overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter.

Afslutningsvis skal jeg oplyse, at jeg agter i næste folketingssamling på grundlag af redegørelsen fra udvalget vedrørende arbejdstid og ferie at fremsætte forslag om en moderniseret ferielov.

Erling Dinesen: Ja, jeg havde allerede i dagspressen læst arbejdsministerens afvisning af vort ferielovsforslag, og man kan vel ikke komme på bedre tanker, når man ikke har dem, og det er åbenbart arbejdsministerens situation. Men jeg vil gerne føje nogle kommentarer dels til det, som arbejdsministeren har fremført, dels til de synspunkter, som i den seneste tid har været fremme i dagspressen i forbindelse med det forslag, vi har fremsat.

De væsentligste indvendinger imod dette forslag om 4 ugers ferie er jo, at det her drejer sig om forhold, der i alle tilfælde normalt hører hjemme under de generelle overenskomstforhandlinger. Det er påstået, at spørgsmålet om feriens længde altid har været et overenskomsttanliggende, altså noget, arbejdsmarkedets parter først skulle beskæftige sig med og træffe aftale om. Hertil kommer så yderligere den indvending, at der for kort tid siden er afsluttet overenskomster for arbejdsmarkedet for en ny 2 års periode og det derfor ikke vil være rimeligt, specielt ikke over for arbejdsgiverne, og, sådan må jeg forstå det, på nuværende tidspunkt at fremsætte et sådant forslag. Endvidere ligger det sådan, at overenskomsterne på arbejdsmarkedet gennem en bestemmelse i mæglingforslaget har forpligtet sig til ikke i overenskomstperioden at søge yderligere fritid opnået.

Dette sidste skal jeg ikke gå nærmere ind på; det er klart, at de trufne aftaler på arbejdsmarkedet kun forpligter de parter, som har tiltrådt aftalerne, disse aftaler kan selvfølgelig ikke forpligte eller binde politiske partier eller binde folkettinget. Nu er der i øvrigt ikke — hvis jeg lige må føje den bemærkning til — i det foreliggende forslag tale om øget fritid i overenskomstperioden, den udvidede ferieret får først virkning efter overenskomstperiodens udløb, altså med det ferieår, som begynder den 1. april 1971, efter at de kollektive overenskomster, som nu er afsluttet, er udløbet. Men det mere principielle og det for mig afgørende — arbejdsministeren var også inde på det — er jo spørgsmålet om, hvorvidt afgørende ændringer i ferieloven først kan gennemføres i folkettinget, når parterne på arbejdsmarkedet er blevet enige om det; så stærkt sagde arbejdsministeren det vel ikke, men så stærkt er det i alle tilfælde sagt i den offentlige debat. Heroverfor vil jeg gerne sige, at den problemstilling kan jeg bestemt ikke acceptere; det ville i realiteten betyde, at folkettinget selv begrænsede sin handlefrihed.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger af mere historisk karakter; de harmonerer ikke i alle henseender med det, arbejdsministeren sagde. Det er rigtigt, at vi har en ferielov, som startede med sikring af 14 dages ferie. Der var ikke forud gennem-